

စာပေချစ်သူများအဖို့ စာပေနှင့် ပရဟိတကွန်ရက်မှ စီစဉ်ထုတ်ဝေသော

အာယာ

သုတ•ရသ•စာပေ•အနုပညာ

စီစဉ်သူစကား

အားလုံးပဲ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

ကျွန်တော်များ အဖွဲ့မှ စီစဉ်သော ဤစာအုပ်ကို ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ ၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့ ည ၁၀ နာရီအချိန်က နာယကဆရာတော် အရှင်ဓမ္မိက (လောင်းလုံ)၊ ဥက္ကဋ္ဌ အရှင်စန္ဒကုမာရ (ရွှေတြိဂံမောင်စံ)၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး နတ်တန်ခိုး၊ အရှင်သုမန (ကန့်ဘလူ)၊ အတွင်းရေးမှူး ပီတိ(ပေကြီး) ၊ ဒု- အတွင်းရေးမှူး ဇွဲမာန် (အင်းဝ) တို့ က သုံးလတစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေရန် ‘ဆာယာ’ သုတ ရသ စာပေ အနုပညာ ဟူသောအမည်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

ဆာယာ ဆိုသည် မှာ ပါဠိပုဒ်ဖြစ်ပြီး မြန်မာလို အရိပ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ။ အရိပ်ပေးသူ ဟု လည်း အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ။ ဆရာဟူသော ဝေါဟာရကိုပင် ဆာယာ အရိပ်ပေးသူမှ ဆင်းသက်လာကြောင်း ပညာရှင်တို့ အဆိုရှိခဲ့သည်။ ။ ပုပင်မှုများ ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေရသော လောကကြီးတွင် အရိပ်များကို လိုအပ်လျက်ရှိပြီး ဘဝအမောများ ပြေပျောက်စေရန် စာပေမှ ပေးသော သုတ ရသ အနုပညာ ဖန်တီးမှုများကို သောက်သုံးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ။ အရိပ်ရသူများ ၏ ဘဝသည် အေးချမ်း၏ ပျော်ရွှင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်း၏။

ထို့ကြောင့် လူသားတိုင်း အရိပ်ရကာ ကိုယ်ရသောအရိပ်အားလည်း

ကမ္ဘာမြေသို့ ပြန့်ပွားအောင်ဖြန့်နိုင်ကြပါစေ ရည်ရွယ်ကာ ‘ဆာယာ’သုတ ရသ စာပေအနုပညာ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ရွေးချယ်လျက် ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်းခဲ့ကြပါသည်။

‘ဆာယာ’ သုတရသ စာပေအနုပညာအား စတင်အကောင်အထည်ဖော်လျက် ရွက်လွှင့်နိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆာယာဟူသော အေးမြမှုကြောင့် လူသားတိုင်း ငြိမ်းချမ်းပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းလိုက်ပါသည်။ ။ ဆာယာမှ သည် အရိပ်များ စွာ တက်ညီလက်ညီ ချီတက်ကြစေချင်ပါသည်။

**ချစ်ချင်လေးစား တန်ဖိုးထားလျက်...
ပီတိ(ပေကြီး)
အယ်ဒီတာ
စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့
စာပေနှင့် ပရဟိတ**

ကမ္ဘာကြီး ပေါလော

မင်းချမ်းမွန်

မျောနေတယ်

လိပ်ကန်းတစ်ကောင်လည်း ပေါလော

ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းလည်း ပေါလော

မျောနေတဲ့ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးထဲ ပေါလော

သွားမိသွားရာ

သွားနေရှာတဲ့ လိပ်ကန်းဟာ

နှစ်တစ်ရာမှ တစ်ခါ

ရေလွှာထဲက ခေါင်းပေါ်တယ်

မျောမိမျောရာ

မျောနေရှာတဲ့ ထမ်းပိုးမှာ ကလည်း

အပေါက်တစ်ပေါက်တည်း

အဲဒီလိပ်ကန်းရဲ့ ဦးခေါင်း

အဲဒီထမ်းပိုးပေါက်ထဲ ကွက်တိ

ဘယ်လိုမှ စွပ်မိဖို့ မလွယ်ဘူး

လူအဖြစ်ရဖို့ ဆိုတာ

ဒုလ္လဘ

လိပ်ကန်းနဲ့ ထမ်းပိုး ကြုံရတာထက် ပိုခက်တယ်

ဒါနဲ့ တောင်

မာနနဲ့ အာဃာတ ကောင်းကင်အောက်ဟင်းလင်းပွင့်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

သတ်ချင်သလောက်သတ် သေချင်သလိုသေ

နှစ်သိန်းလေးသောင်းသော မဟာပထဝီမြေထုထဲ

လူတွေပေါ်နေ မျောနေပုံကတော့

ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် နေပုံထိုင်ပုံ ပေါလောကမ္ဘာကြီးအတိုင်းပေါ့။ ။

မင်းချမ်းမွန်

ဆာယာ

ကြည်မျိုးသန့်

ငါတို့တွေသေပြီးနောက်

ကျန်ရစ်လောက်

အရိပ်တွေမှာ တို့ စိတ်ခြေရာ။

ညှာတာစွာ

စာနာပါ လူသား။

ပရဟိတများ နဲ့

မျှ ကြည့်ရ စာပေကဗျာ

ဖြာဝေစွာ လွှမ်းကျန်ရစ်

စာချစ်သူများ ။

ကြည်မျိုးသန့်

ပန်းကောက်သမား

လင်းခန့်

ညအိပ်ခါ ကြိရွယ်ပြီးပါရဲ့
လှရိပ်ဖြာ ပန်းခြယ်ကုံးစေခဲ့
ဆံနွယ်ပိတုန်း မြင်မက်ခို၊
မနက်စောမှာ ဖြင့်
ရတက်မောစွာ ခြေနှင်၍

ခရပင် တောင်အောက်လမ်းဆီသို့
အကြွေမြင်ချင် မောင်လျှောက်လှမ်းပေမယ့်
ပန်းတွေ့သူ မြန်မြန်ဖွက်လို့
နမ်းပွေ့ယူ မချန်ရက်တယ်
လက်ဦးဝန်တို၊

ပန်းသီဖော် အခွင့်မတိုက်ပြီပေါ့
လွမ်းနရီမှော် အသင့်ပိုက်ပါလို့
နင့်တရှိုက်ရှိုက် မျက်ရည်ဖို့
အိပ်မက်လို့ လည်း မဖြစ်ပါလား၊

(ဪ...)

စိတ်ဂယက်ပြို ကွဲ ချစ်ကမ္ဘာခြား။

အလှထွေညီ

ညနေရီ နေခြည်စောင်းပေငဲ့
မဟေသီခေါင်းမှာ အဆင်းမော်၍
ဝင်းသော်တာ ကြယ်ငုံဝန်းသလိုပါ
သင်းပျော်စွာ ရွယ်စုံရွန်းပါလို့
မွှေးလွန်းတဲ့ ပန်းခရေငယ်
လန်းမပြေ ပြုံးစံတင့်ပါဘိ
လွမ်းအမွေ အရှုံးဒဏ်သင့်လေမှ

ပေးခွင့်ဆောင် ဘယ်သူလဲရယ်လို့
မေးဆင့်လှောင် တကယ်မူမရဲပါဘူး
အသည်းနာ ခံရခက်ပေမယ့်
အလွဲရှာ ကံကဖျက်ပေမယ့်
မနက်ဖြန် လက်တံစေ့သမျှ
ခရေပျိုပင်အိုအောက်ဆီသို့
တစ်ပွေခို အရင်လိုလျှောက်ပျံ့မယ်
ပန်းကောက်သမား။ ။

လင်းခန့်

ရုပ်မြင်သံကြားတေးထပ်

ဖိုးရာဇာ

အရမ်းကွယ် ကြမ်းတယ်နော့
နမ်းရွယ်တော့ သူဆို၊
ပန်းနွယ်ကြော့ အမူပိုတယ်
တူနှစ်ကိုယ် မှောင်ထဲ၊
ကြောက်ပါနဲ့ ဆံတောက်ကညာရယ်
နှစ်ယောက်မကြာ နီးတော့မှာ ပဲ။

တစ်ရွာသား ဗျာပွားကာရယ်
ပါသွားမှာ စိတ်စွဲ၊
ခါများ စွာ ထိတ်ဆဲမို့
ကြိတ်မခဲ ဖြစ်နေ၊
မသက်သာ ဖက်လာတော့
ရှက်ရှာပေါ့ ချစ်ဆုံးသက်ဝေ။

ညအခင်း လှခြင်းမေရယ်
လမင်းလေ ကွယ်ရာပုန်းလို့
ဖယ်ပါဦး မငြင်းနဲ့ နော်
အတင်းကွယ့်လှော်။
ယမင်းနဲ့ ညှင်းသွဲ့ခေါ်သည်
ဟင်းတဲ့ နော် ပန်းရှာထင့်လေး။ ။

ဖိုးရာဇာ

စာဆိုရှင်သို့
အသည်းအိမ်

သူရိန်မင်း

ပြည့်လျှံကျလာ၊ အကြင်နာဖြင့်

မေတ္တာကဗျာ၊ သီကုံးပါလော့။

နှလုံးသားမှ

ယိုစီးကျလာ၊ ဝေဒနာဖြင့်

သစ္စာလင်္ကာ၊ ဖွဲ့ဆိုပါလော့။

ဦးနှောက်တွင်းမှ

ဖောက်ထွင်းကျလာ၊ စေတနာဖြင့်

ပညာဒဿန၊ ပေးဝေမျှလော့။

အို

ကဗျာသခင်၊ စာဆိုရှင်

သင်ဖွဲ့သီထား၊ လင်္ကာများကြောင့်

ပြန့်ပွားမေတ္တာ၊ ငြိမ်းချမ်းပါလျှင်

စာနာကျင့်မြတ်၊ လွှမ်းခြုံပတ်လျှင်

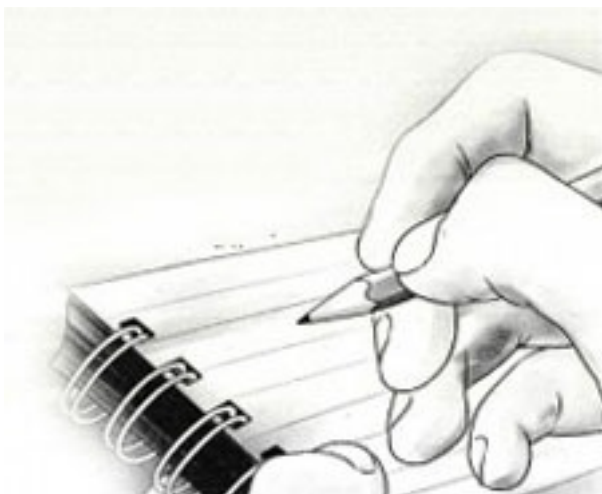
စိတ်ဓာတ်ကျောက်စိုင်း၊ မြဲမြံခိုင်လျှင်

မဏ္ဍိုင်အဇ္ဈတ္တ၊ ဖြူစင်လှလျှင်

သင်ရယူထား၊ ကလောင်သွားသည်

များ စွာတန်ဖိုး မြင့်မည်တည်း။။

သူရိန်မင်း

အဖေ

ရွှေကြိတ် မောင်စံ

သမုဒယဖြင့် ရှိခဲ့သောမီး

ကြီးနိုင်သမျှ ကြီးပါစေတော့

သစ္စာပင်လယ် ပခုံးထမ်းပြီး ငြိမ်းသူပါ။

ဝမ်းတစ်ထွာကို သမုဒ္ဒရာနယ်ဆိုစေတော့

ကျယ်ပြောခြင်း များ စွာအတွက်

အာကာလို မေတ္တာမျိုးဖြင့်

အချိုး အနားမရှိအောင် ကြိုးစားဖြည့်ဆောင်နိုင်သူပါ။

တောင်တန်း ချိုင့်ဝှမ်း စုသောလမ်းဝယ်
ကမ်းကိုလည်း ပြ လမ်းကိုလည်း လှစေသူပါ။
ဘဝအနွေးတစ်ဖက်မှာ ငါ့သွေးတစ်စက်လှဖို့
ချွေးစက်ချလို့ အရိပ်ထွက်စေသူပါ။
အဖျက်များ နှင့် ကမ္ဘာအလယ် သွေးသစ်များ အတွက်
အချစ်များ ဖြင့် ကာကွယ်ကာ ခရီးဆက်
အသက်နှင့်ရင်းရပါလည်း စစ်ခင်းဖို့ ပင် ရဲဝံ့သူ။
ဘဝထဲဒုက္ခကိုရင်းရပါလည်း အလင်းရမည့်အချိန်မှာ
သည် သစ္စာကိုအရင်းပြု
သူသွေးသားများ စွာအကျိုးအတွက်
ဘေးထွက်မနေခဲ့သူ လူအိုတစ်ယောက်ပါ။
အရင်းအနှီးများ ပြီး ပြန်မရတတ်သော လောကမှာ
ဘဝ+ရင်ဘတ်အထပ်ထပ်ရင်းပြီး
ကျောပြင်ကြီးကိုခင်းချ
တစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်နေတတ်သူသာ
သူဟာ အဖေ။။

ရွှေတြိဝံမောင်စံ

မြင့်မိုရ်တောင် ကြေညာစာတမ်း

မြင့်မိုရ်မက

မိဘတောင်ဦး၊ ထိုကျေးဇူးကို

အထူးမှတ်ရည်၊ ပဉ္စသိဖြင့်၊

မဂ္ဂလမ်းအထိ၊ ရောက်ဘိပို့လေ

ကျေးဇူးကျေမည်

ဝဋ်ကျေ တမ်းကျေ မလုပ်နှင့်

(2013.Sep.16, 20;00 pm)

မြင်းမိုရ်တောင် ကြေညာစာတမ်း

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မြင်းမိုရ်တောင် ကြေညာစာတမ်း

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

‘မြင်းမိုရ်တောင် ကြေညာစာတမ်း’ အမည်ရှိ၊

အထက်ပါ ကဗျာကို၊ မနေ့ နေ့လယ်က ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်

။ ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးရှိ၊ မိခင် ဖခင်အားလုံးတို့ ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရည်စူး၍ လည်းကောင်း၊ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထို့အပြင်၊ ဗဟု သုတ အလွန်နည်းပါးကြသော၊ သဘင်သည် ဝင်အချို့၏ ‘တို့ ဘုရားသော်မှ ၊ နို့တစ်လုံးဖိုးမကျေ’ ဟူသည့်၊ (မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ပင်လျှင်၊ မိခင်၏ ကျေးဇူးကို၊ နို့တစ်လုံးဖိုးမျှပင် ကျေအောင်မ ဆပ်နိုင်ဟု ပင်သက်ရောက်စေသော) အဆို အပြောတို့ ကို၊ ကြားနေရ သေးသဖြင့်၊ အထက်ပါ ကဗျာငယ်ကို၊ ရေးဖွဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

အမိအဖတို့ ကို၊ ပခုံးတွင် ထမ်းလျက်၊ သာမန်အလုပ်အကျွေး ပြုစုရုံ မျှနှင့်၊ မိဘကျေးဇူး (နို့တစ်လုံးဖိုးမျှပင်)၊ ကျေနိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ၊ အမိအဖတို့ အား၊ သံသရာငြိမ်းအေးကြောင်း အကျင့်ကောင်းကို၊ ကျင့်ကြံအား ထုတ်နိုင်စေရန်ပါ၊ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါမှ ၊ မိဘကျေးဇူးကို၊ အထူးဆပ်ရာရောက်ပေသည် ။ ကျေအောင်ဆပ်ရာ ရောက်ပေမည်ဟု သာ ၊ ကျွန်တော် နာယူမှတ်သားဖူးခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့်၊ သားသမီးများ ကိုယ်တိုင်၊ (၅)ပါးသီလကို၊ စောင့်ထိန်းလျက်၊ အမိအဖကို၊ ရည်ရွယ်ကာ အမျှပေးဝေရင်း၊ ကျွေးမွေး ပံ့ပိုးကြရမည့်အပြင်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အထိပါ၊ စီမံဆောင်ရွက် ပေးကြဖို့ ၊ ဝဋ်ကျေတမ်းကျေ မပြုမူကြဖို့ ၊ အကြံပေး လိုရင်းဖြင့်၊ အထက်ပါ ‘မြင့်မိုရ်တောင် ကြေညာစာတမ်း’ကဗျာကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ရပါသည် ။

ကိုယ်တိုင်လည်း သီလစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ပြီး၊ ထိုကောင်းမှုတိုင်း ကို မိဘတို့ အား အမျှအတန်းပေးဝေရင်း၊ အလုပ်အကျွေးပြုကာ၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာ အမှုတို့ ကို၊ မိဘတို့ အား၊ ဆောင်ရွက်နိုင်စေခြင်းဖြင့်၊ ကျေးဇူးကျေအောင် ဆပ်ရာ ရောက်ပါကြောင်း၊ နီးစပ်ရာတို့ ကို၊ ကျွန်တော် အကြံပြုဖြစ်သည် ။ (မိဘ သေလွန်ပြီးမှ ၊ အမျှအတန်းဝေကြရသ

ည့်၊ သားသမီး များ စွာထဲတွင် ၊ ကျွန်တော်တို့ ၊ မပါစကောင်း။)

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က၊ သားလိမ္မာတစ်ယောက်၊ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်သည် ၊ အမေကို၊ အလွန်မုန်းသော သားမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။

"ဟဲ့၊ ဖိနပ်ကို ရှုပ်တိုက်မလျှောက်နဲ့ လေ၊ ဖိနပ်နဲ့ မြေကြီးနဲ့ ၊ မထိအောင်တောင်၊ မလျှောက်နိုင်ကြရင်၊ နင်တို့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်၊ ဘယ်လိုမကြ၊ လျှောက်ကြမလဲ။

ပြန်လျှောက်။ ဖိနပ်နဲ့ လမ်းမြေနဲ့ ၊ ရှုပ်တိုက်သံ မထွက်အောင်လျှောက်။ ပြန်လျှောက်စမ်း"

"ခြေနင်းကြမ်းရသလား၊ ဟဲ့ မသေမချင်းမှတ်မထား၊ ခြေနင်းကြမ်းတာ၊ နွားတွေ မြင်းတွေ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ စရိုက်။ ခြေနင်းကြမ်းရင် ဘဝကြမ်းလိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။ လူဖြစ်ပြီး၊ ဘီလူး ခြေလှမ်း လှမ်းနေတဲ့ ဟာတွေ"

"ဟဲ့။ လူကြီးသူမရှေ့၊ ခါးကိုင်းသွား။ ထိုင်ရင်လည်း ဒူးထောင်ပေါင်ကားမထိုင်နဲ့ ။ လူကြီးသူမရှေ့၊ ခါးကိုင်းသွားရမှန်းမသိ။ ဒူးထောင်ပေါင်ကား မနေထိုင်ရဘူးဆိုတာ၊ မသိရင်၊ အဲဒါ မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမပဲဟဲ့။

ရိုသေရမယ့်သူကို၊ မရိုသေရင်၊ နင်တို့ ကိုလည်း ၊ ဘယ်သူမှ ၊ ရိုသေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ လူရှေ့သူရှေ့တောင် ဖြကားထိုင်နေ တတ်ကြရင်၊ အရှက်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်၊ သိကြမှာ ၊ မဟုတ်ဘူး ။

အရှက်ဆိုတာ၊ ဘာမှန်း မသိရင်၊ အကြောက်ဆိုတာလည်း ၊ ဘာမှန်းသိမှာ မဟုတ်တော့၊ နင်တို့ ဘာကို၊ ကြောက်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဘာပညာတတ်တတ်၊ ငရဲကျမှာ ပဲ"

"ထမင်းစားရင်၊ ပါးစပ်က ပြတ်ပြတ်မမြည်စေနဲ့ ။ တပြတ်ပြတ်မြည် အောင်စားတာ၊ ခွေးစားတာ။ ခွေးလိုစားရင်၊ ခွေးလိုနေရတယ်။ လူလို စား။ ဟင်းရည်သောက်တဲ့ ဇွန်းကို၊ ထမင်းစားတဲ့ လက်နဲ့ ၊ မကိုင်နဲ့ ၊ အရည်သောက်ရင်လည်း ၊ တရှူးရှူး မမြည်စေနဲ့ ဦး။ ဇွန်းပြန်ချရင်လည်း ၊ အသံမထွက်စေနဲ့ ။"

ထမင်းစားရင်၊ သတိထား လက်အဆစ်တွေနဲ့ လက်ဝါးအလယ်ခေါင်ကို၊ ထမင်းဟင်း၊ မပေစေနဲ့ ။ လက်ချောင်းတွေ အကုန်ပေအောင်စားတာ၊ အလုပ်ကြမ်းသမား၊ စရိုက်ကြမ်းသမားတွေ စားတာ။ ထမင်းလုတ်ကို၊ ပါးစပ်ဆီသွား။ ထမင်းလုတ်ဆီကို၊ ပါးစပ်မလာနဲ့ ။ ထမင်းကို လျှာထုတ်ပြီးမစားနဲ့ ။ လျှာထုတ်ပြီးစားတာ၊ သစ်ကုလားအုတ်တွေ စားတာ။ နင် လူလား သစ်ကုလားအုတ်လား။

"ဟဲ့၊ အသံကျယ်ကြီး မရယ်ရဘူး။ အသံကျယ်ကျယ်ရယ်တာ၊ တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်တာ၊ လူပေါ့ လူပျက်တွေရဲ့ စရိုက်။ နင်မျက်နှာရူးမလုပ်နဲ့ ။ မျက်နှာရူးတယ်၊ မျက်နှာပြောင်တယ်ဆိုတာ၊ မတည်ကြည်တဲ့သူတွေ လုပ်တာ။ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်နေရင်၊ အဲဒါ ဘာအဆုံးအမမှ မရှိကြလို့ ပဲ။ မြင်းဟီသလို ဟီနေကြတဲ့ ဟာတွေ"

"ဘုန်းကြီး အရိပ်မနင်းရဘူး။ ရှေ့က ဘုန်းကြီး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြွလာရင်၊ ကိုယ်က၊ ရပ်နေရတယ်။ ဘုန်းကြီး လွန်သွားမှ ဆက်လျှောက်"

"ဟဲ့ နင်တို့ သီချင်းသံတွေက၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြရတဲ့ သီချင်းတွေလား။ သီချင်းဆိုတဲ့ ၊ အဓိပ္ပာယ်က၊ သာသာယာယာ၊ သီထား ဖွဲ့ထားတာတွေကို၊ ညင်ညင်သာသာ ဆိုကြရတာဟဲ့။

အေး၊ အော်ရ ဟစ်ရမှ ၊ သီချင်းလို့ ၊ ယူဆကြပြီ ဆိုရင်တော့ ၊ နင်တို့

ခေတ်၊ အော်ကြ ဟစ်ကြရလောက်အောင်၊ ကြမ်းတမ်းကြလိမ့်မယ်။ သီချင်းဆိုရင်၊ မင်္ဂလာရှိတာပဲ၊ ဆိုရတယ်။ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ ၊ သီချင်းကို၊ တစ်ပြည်လုံးဆိုကြ ကြိုက်ကြရင်၊ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။"

သွား။ နင့်ဘာသာ၊ လမ်းဘေးမှာ သွားဆို။ လမ်းဘေးမှာ ၊ သွားအော် ။ သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်ဆိုတာတောင်၊ ဘာမှန်း မသိတော့တဲ့ ဟာတွေ။ မကြီး မခန်းတဲ့ သီချင်းတွေပဲ၊ ဆိုကြပေါ့။ သွား။ အိမ်ပေါ်မှာ မဆိုနဲ့ "

"ဟေ့။ မနေချင်ရင်၊ ဆင်းသွား။ သူစိမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ။ မိဘမုန်းသလောက်ပဲ ရှိတယ်"

အထက်ဖော်ပြပါ အမေ့ဝါဒများ အကြား၌ ၊ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တစ်လျှောက်၊ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့်၊ နေထိုင်ခဲ့ရသည် ။

ဘဝပေး အခြေအနေပေါင်း များ စွာတို့ ကြောင့်၊ ကျွန်တော် ကျောပိုး အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက်၊ ပလက်ဖောင်းမင်းသား လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ။ မိဘနှင့် အဆင်မပြေသူမို့၊ နေ့စဉ်လိုလို၊ တစ်နေကုန် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော၊ သူငယ်ချင်း (တစ်ယောက်တည်း) နေထိုင်ရာ၊ တိုက်ခန်းဆီသို့၊ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိစဉ်၊

"ခြေနှစ်ချောင်းဝင်ရင်၊ ငါ့အစ်ကို၊ အသက်အန္တရာယ် ရှိမယ်တဲ့ ။ အဲဒါကြောင့်၊ ဒီမှာ ညအိပ် ညနေ၊ နေလို့ တော့ မရဘူးတဲ့ " ဟူသော၊ အခြေအနေကို၊ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည် ။ "အေးလေ။ မင်း အိမ်မှ ၊ မဟုတ်တာ။ မင်းအစ်ကို အိမ်ပဲဟာ။ မင်း ကူညီချင်ပေမယ့်၊ မင်းအစ်ကို ခွင့်မရရင်၊ ဘယ်၊ ကူညီလို့ ရပါ့မလဲ။ ငါနားလည်ပါတယ်။ ငါ့စာအုပ်ထုတ်လေး၊ တစ်ထုတ်တော့၊ မင်းသိမ်းထားပေးပါ"ဟု ၊ ပြောပြ၊ အကူအညီ တောင်းရင်း၊ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ၊ ကြုံသလို ကျင်လည်ခဲ့ရသည် ။

"သူစိမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ၊ မိဘမုန်းသလောက်ပဲရှိတယ်"

အမေ့စကားကို၊ ကြားယောင်မိသည့်အခါ၊ အမေရီရာ အိမ်သို့၊ ခြေဦး လှည့်ဖို့ ၊ စဉ်းစားမိသေးသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို အမေ မချစ်ဘူး။ ။ ဟု ၊ တွေးမှတ် ခံစားထားချိန်ဖြစ်သဖြင့်၊ အမေ့ဆီသို့ ဦးလှည့်မည့်၊ စိတ် အစီအစဉ်ကို၊ မာနဆူးဖြင့် ထိုးဖောက်ပစ်ခဲ့သည် ။

အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် နေဖြစ်သည် ။ ဒုစရိုက်မျိုးစုံ လုပ် ဖြစ်သည် ။ ကျောတစ်အုံးစာ၊ အစားတစ်လုတ်အတွက်၊ ကြုံရာအလုပ် ကို၊ အကုန်လုပ်ဖြစ်သည် ။ နေစရာ စားစရာ စီစဉ်ပေးသော၊ ထိုသူငယ် ချင်းကိုလည်း ၊ တကယ်ပင်၊ ကျေးဇူးတင်ရသည် ။ သို့သော်၊ ထိုသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ပင်၊ သူ၏ ညီအစ်ကိုတော်များ နှင့်၊ ကျွန်တော် မသင့်မြတ် ဖြစ်ပြန်၏။ ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ် ဆွဲရပြန်တော့သည် ။

"မင်း ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ လားကွာ။ ခဏသည်းခံပေးပါ။"

"ငါ မင်းကိုပဲ အောက်ကျခံမယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ တခြားလူတော့ အောက်ကျလည်း ၊ မခံနိုင်ဘူး။ သည်းလည်း သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မင်း ကူ ညီထားသမျှ ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဒီမှာ နေလို့ မရတော့ ဘူး။ ငါက ညစ်နေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့၊ လူပါ သတ်မိနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါသွားတာ"

"မင်းဘယ်သွားမှာ လဲ"

"ငါ့အမေအိမ်။ ငါသွားမှာ ။ မိဘကိုပဲ၊ အောက်ကျခံလိုက်တော့မယ် ကွာ"

"မင်းမိဘတွေက၊ အိမ်ပြောင်းသွားပြီဆို။ ပြောင်းသွားကြတဲ့ အိမ်လိပ်စာ၊ မင်းသိလို့ လား"

"လှိုင်သာယာမှာ လို့ တော့ ကြားတယ်။ သေသေချာချာတော့၊ မသိဘူး။ လှိုင်သာယာမှာ လိုတော့ ကြားတယ်။ သေသေချာချာတော့၊ မသိဘူး။ လှိုင်သာယာရောက်တဲ့ ကား တက်စီး သွားမယ်။ ဟိုရောက်တော့မှ စုံစမ်းမယ်"

"အဆင်မပြေရင် ဒီကိုပြန်လာပါကွာ"

"အေးပါ။ ကျေးဇူးပဲ"

ဘဝဋီကြွေးလဲ မသိ။

လှိုင်သာယာကားပေါ် တက်တက်ချင်း၊ ကျွန်တော့် နဖူးနှင့် ကားနောက်ပေါက် အပေါ်တန်း၊ တိုက်မိသည် ။ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် နဖူးကို၊ ကန့်လန့်ဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်မဲဖြာဝေမှုးမိုက်သွားရသည် ။

ဂိတ်အစမှ စီးခြင်း ဖြစ်သဖြင့်၊ ထိုင်စရာ နေရာရသည် ။ နဖူးနာလွန်း ခေါင်းမူးလွန်းသောကြောင့်၊ ကျွန်တော် မျက်လုံး မှိတ်ထားရ၏။ "ဘုရားရိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ဒါပဲလား မသိဘူး"ဟု ပင်၊ မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်းမှ၊ တွေးမိလေသည် ။

မိနစ် (၄၀)လောက် ကြာတော့၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံး ခဏဖွင့်ကြည့်မိ

သည် ။

"ဗုဒ္ဓေါ"

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို ချက်ချင်း ပြန်မှီတ်ပစ်လိုက်သည် ။ (ဘုရား
စူးစေရဲ့ ဗျာ။ ဒါ၊ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စပါ)။ (ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်
တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော့်အမေ ရောက်နေတယ်လေ)
။

အမေ့ကို၊ မြင်မြင်ချင်း၊ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို၊ ပြန်မှီတ်လိုက်၏။ စိ
တ်ထဲမှာ အင်မတန် ပျော်သွားတာလည်း အမှန်။ လိပ်စာမသိသော၊ အ
မေ့အိမ်ကို၊ ရမ်းသန်းမှန်းဆဖြင့်၊ ထွက်လာခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်၊ ဘယ်
လောက်ပျော်သွားမလဲ။ စဉ်းစား ကြည့်။

ဒါပေမဲ့၊ ကျွန်တော် သားမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။ အမေ၊ ငါ
ကို မြင်သလား၊ မမြင်သေးဘူးလား။ မမြင်သေးရင်ကိစ္စမရှိ။ မြင်လျက်နဲ့
မခေါ်တာ၊ ဆိုရင်ရော။ ဒါဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ကို၊ မြင်ပါလျက် မမြင်ချင်
ယောင် ဆောင်ထားတာများ လား။ စသည် ဖြင့်၊ တွေးတောဖြစ်သေးသ
ည် ။

(လှိုင်သာယာမှာ နေတယ် ဟူသည့်သတင်းကို၊ ကျွန်တော် အဖေဆီ
ကရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်ရှိတတ်သည့် နေရာတွေကို၊ လိုက်လံစုံစ
မ်းမေးမြန်းပြီး၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ်၊ ပြုသူမှာ ၊ အဖေဖြစ်သည် ။ အမေ
မဟုတ်။

သူငယ်ချင်းနှင့် နေထိုင်စဉ်က၊ ထိုနေရာ၏ အနီး စတိုးဆိုင်သို့၊ အဖေ
ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အိမ်မှာ လာနေဖို့ အဖေပြောသည် ။ ကျွန်
တော် ငြင်းဆန်ခဲ့သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ငြင်းဆန်ခဲ့ရလဲ ဆိုသော်။
အဆိုတော် စိုင်းထီးဆိုင်၏ ‘ပလက်ဖောင်းမင်းသား’သီချင်းထဲကလို၊ ‘ကို

ယုံခြေထောက်ပေါ် ရပ်ကာနေနိုင်မှ ၊ ပြန်လာမယ်၊ ပြန်ခဲ့မယ်။
ယောက်ျားမို့၊ ကိုယ်သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်ပါပဲ’)

‘ပလက်ဖောင်း မင်းသား’ သီချင်း စာသားများ အားလုံးသည် ထိုစဉ်
က၊ ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ခုလုံးကိုပင်၊ ရေးဖွဲ့ သီဆိုပေးသလားဟု ပင်၊ ခံ
စား တွေးကြိုက်ခဲ့ရ၏။

သို့ဆိုသလို၊ ကျွန်တော့်အား လိုက်လံ ရှာဖွေ စုံစမ်းသူမှာ အဖေဖြစ်
သဖြင့်၊ အမေမပါဟု ကျွန်တော် တွေးမိခြင်းဖြစ်သည် ။ အင်း အမေက
ဈေးရောင်းနေတာပဲ၊ မအားလို့ ၊ လိုက်မရှာတာလည်း ဖြစ်မှာ ပါဟု ၊
တွေးရပြန်သည် ။

ထိုသို့၊ ဤသို့၊ တွေးရင်းမှ ၊ ကျွန်တော်၊ အောက်ပါအတိုင်း၊
သစ္စာဆိုဖြစ်ခဲ့သည် ။ (အမှန်တော့၊ လူပါးဝခြင်းဟု ပင် ပြောဆို၍
လည်း ရပါသည်)

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှသော မိခင်တိုင်း၏ မေတ္တာသည် ကြီးမားပါ
၏။ ထို့အတူ ကျွန်တော်၏ မိခင် ဒေါ်မြရွှေ၏ မေတ္တာသည် လည်း ကြီး
မားမည် ထင်ပါ၏။ ဤ သစ္စာမှန်ကန်ပါက၊ ကျွန်တော့် အမေသည် ၊ ကျွန်
တော့်ကိုမြင်ပါစေသား။ မြင်လျှင်လည်း အမေက စ၍ ၊ ကျွန်တော့်ကို
ခေါ်ပါစေသား"

ထိုသို့၊ သစ္စာဆိုပြီးလျှင် ပြီးချင်း -

"သားကြီး"

အမေ ခေါ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည် ။ ထိုသို့
ကြားလျှင်ကြားချင်း၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ၊ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။
ထိုနင့်ခနဲဟူသည့် ခံစားမှုသည် ၊ နှလုံးသားနှင့် မဆန့်နိုင်လောက်အောင်

ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ငါ့အမေက၊ ငါ့ကို ချစ်သားပဲ ငါ့ကို ချစ်သားပဲ ဟု တွေးပျော်ဝမ်းသာ လျက်၊ ကျွန်တော် မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်၏။ အမေ့ကို တွေ့သည်။ ။

"နင်၊ ဘယ်ကလာတာလဲ"

"မေမေ့ဆီလာ သား"

ကျွန်တော် စကား ဆက်ပြော၍ မရတော့ပါ။ မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ခေါင်းမူး၍ မှိတ်ခြင်း မဟုတ်တော့။ အမေနှင့် ကျွန်တော့် ကြားမှာ ၊ တခြား ခရီးသည် တွေ သိနေသဖြင့်၊ အမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့၊ ပြေးဝင်ငိုကြွေး၍ မရ။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်း၊ ကျွန်တော် ငိုနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မျက်လုံးမဖွင့်ပါဘဲ၊ မျက်ရည်တွေ တဝေါဝေါ။ ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေ၊ အဆက်မပြတ် ကျလာရသလဲ ဆိုသည် ကို၊ ကျွန်တော် ပြည့်စုံစုံလုံစွာ၊ မဆန်းစစ်တတ်။ 'သားကြီး'ဟု အမေ၊ ခေါ်လိုက်ကတည်းက၊ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး၊ မျက်ရည်တွေ ဖြစ်သွားရသည် ဟု ပင်၊ ထင်ရသည်။ ။

"ဟဲ့၊ လာ ရောက်ပြီ"

လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်း၊ ဈေးခြင်းတစ်ခြင်း ဆွဲထားရသည့်၊ အမေက ကျွန်တော့် ကျောပေါ်က၊ ကျောပိုးအိတ်ကို၊ ကိုင်ဆွဲလျက်၊ ကျွန်

တော့်ကို၊ အိမ်သို့ ခေါ်လာလေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့၊ လမ်းမတစ်လျှောက်၊ မျက်ရည်တွေကိုသာ မယ်
မယ်သုတ်ရင်း၊ လိုက်ပါခဲ့၏။ မျက်ရည်များ ၊ ကင်းစင်ပါမှ ထီးရော၊
ဈေးခြင်းရော၊ ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ်ကို မနိုင်မနင်း ဆွဲလာရသည့်အ
မေ့အဖြစ်ကို၊ သတိပြုမိခြင်း ဖြစ်၏။

"မေမေ၊ သားကိုပေး"

"ကဲပါ၊ လာ၊ အိမ်ရောက်တော့မယ်၊ ဆွဲမနေနဲ့ တော့"

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း၊ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးသည် ကိုသိ
သဖြင့်၊ ပဲပြတ်နှင့် ဆီဆမ်းကာ အမေ ကျွန်တော့်ကို၊ ထမင်းခွံကျွေးသ
ည် ။

အမေ ခွံကျွေးသော ထမင်းကို စားလိုက်၊ မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲကျ
လိုက်ဖြင့်၊ ကျွန်တော် အမေ့မျက်နှာကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ အိမ်နံရံတွေ
ကိုသာ၊ ကြည့်ငိုနေမိလေသည် ။

ထိုအချိန်က၊ ကျွန်တော့်မိခင်မေတ္တာကို သေသေချာချာ သိခဲ့၏။ သို့
သော် ကျေးဇူးဂုဏ်အရှိန်ကိုမူ ပြည့်စုံအောင် မသိတတ်ခဲ့သေး။

ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမိအဖဆရာသမားကောင်းတို့ ၏ ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နောင်တ မလွန်ခင် အချိန်အတွင်း(အမိအဖတို့ မကွယ်လွန်မီ) မိဘ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးသိမြင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည် ။ ထိုသိမြင်နိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည် နှင့်အညီ၊ ဖခင်၏ ကျေးဇူး၊ မိခင်၏ ကျေးဇူးကို၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ဆပ်ခွင့်ရခဲ့၏။

စာဖတ်တတ်ရုံသာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ရရှာသော၊ အမေ၏ အအော်အငေါက် အဆူအကြိမ်း၊ သြဝါဒများကို၊ ကျွန်တော် စိတ်မပါ လက်မပါဖြင့်၊ လိုက်နာကျင့်ဆောင်ခဲ့ရင်းမှာ ၊ ထို သြဝါဒများ အပေါ် အမေပေးသည့်၊ ပညာအမွေများ အဖြစ်၊ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သိမြင်တန်ဖိုးထားဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဥပမာ ဆောင်ရမည်ဆိုလျှင်၊ ခြေနင်းကြမ်းတမ်းကြသူတွေကို၊ သူတို့ မိဘများက၊ ဒါ အပြစ်ကြီးတစ်ခုဟု ၊ တွေးမြင်တတ်ကြတော့မည် မဟုတ်။

ဖိနပ် ရုပ်တိုက် လျှောက်သူတို့ ၏ မိဘများက၊ ဒါက ဟန့်တားရမည့် ကိစ္စဟု လည်း ထင်မြင်နိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်၊ ဒီကိစ္စလေးတွေလောက်ကို သိပ္ပံနည်းကျ ကျဖြင့်၊ တိုင်းထွာ၊ ဟန့်တားဖို့ မည်သူမျှ ဟန့်တားစရာအကြောင်းမရှိသော၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း၊ ပြုမူနေကြသည့်၊ ကမ္ဘာ့အဆင့်မီအစဉ်အလာကြီးများ ဖြစ်နေကြပေသည် ။

အမေကတော့၊ သိပ္ပံပညာလည်း မတတ်။ ဝိဇ္ဇာပညာဆိုတာလည်း မသိ။ စာဖတ်တတ်ရုံသာ ဖတ်တတ်ပြီး၊ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းက၊ သင်ပေးလိုက်သည့်၊ နေထိုင်နည်းများကိုသာ၊ အမေ သိတတ်ခဲ့သည် ။ ထိုအသိ

ထိုအတတ်ဖြင့်သာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တဟားဟား (ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသူကို၊ မည်သည့်သိပ္ပံပညာ ရှင်ကမျှ၊ တားဆီးပိတ်ပင်ကြမည် မဟုတ်သော်လည်း ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ အမေ (ကျွန်တော့်အမေ) ကတော့၊ ဟန့်တားဆူကြိမ်းခဲ့ပေသည် ။

အမေ့စကားတို့ ကို၊ လိုက်နာရင်း၊ ခေတ်ပေါ် သိပ္ပံနည်းတို့ နှင့်နှိုင်းယှဉ်ရင်၊ ကျွန်တော် သိမြင်လိုက်ရသည် မှာ သိပ္ပံပညာဟူသည် ကား၊ မြင်တွေ့နိုင်သည့်အရာတိုင်းအပေါ်၊ တိကျ သေချာစွာ၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၊ သက်သေပြနိုင်သော၊ ပညာရပ်၊ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လက်ခံရမည် ဖြစ်၏။

သို့သော် မြင့်မိုရ်တောင်ကို၊ သိပ္ပံနည်းဖြင့် ရှာဖွေ၍ မရ။ နိဗ္ဗာန်(ဓာတ်) သဘာဝကို၊ သိပ္ပံနည်းဖြင့်၊ ချဉ်းကပ်၍ ၊ မရနိုင်။ ထို့အတူ၊ အမေ့၏ ဩဝါဒများ သည် လည်း ၊ သိပ္ပံပေတံနှင့် တိုင်းတာကြမည်ဆိုပါက၊ ဘာမှ အရေးမကြီးသော ကိစ္စများ ဟု ပင်၊ သတ်မှတ်နိုင်ပေမည်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ဩဝါဒတိုင်းကို၊ ကျွန်တော်လိုက်နာ ကျင့်ဆောင် လေ့လာအပြီးမှာတော့၊ အမေ့ကို၊ နေ့စဉ် ကျေးဇူးတင်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်

မိဘဟူသည် ၊ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောဖော်ညွှန်ကြားထားသည် ။

ထိုအခါ အနန္တ၊ ဟူသည့် အတိမ်အနက်၊ အရှိန်အဟုန်ကို ကျွန်တော်

မလွဲမသွေ၊ လေ့လာရတော့။

အနန္တ၊ အသင်္ချေဟူသော ကိန်းဂဏန်းများ လို လေ့လာကြည့်သည့်အခါ၊ တစ်သင်္ချေသည် ၊ (တစ်) အနောက်၌ သုညအလုံးတစ်ရာလေးဆယ်၊ (တစ်နည်း။။ ကမ္ဘာတစ်ရာလေးထောင်) မျှများ မြှောင်ကြောင်း၊ သိရှိရသည် ။ ထိုအခါ၊ တစ်သင်္ချေမှာ တောင် ဒီလောက်များ ပြားနေရင်၊ အသင်္ချေ (ရေတွက်နိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင်၊ များ ပြားလှသော) အတိုင်းအဆကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ကြပေတော့မည်။

မိဘမေတ္တာ၊ မိခင်မေတ္တာ၊ မိဘကျေးဇူး၊ မိခင်ကျေးဇူးတို့ သည် ၊ အသင်္ချေဟု ၊ သိရှိမြင်တွေ့လိုက်သည့် အခါ အမေ့ကျေးဇူးသည် ၊ (လူတိုင်း၏ မိခင်ကျေးဇူး၊ လူတိုင်း၏ ဖခင်ကျေးဇူးသည်) ဘာနှင့်မျှ နှိုင်းစာပြ၍ မရနိုင်လောက်အောင်၊ ကြီးမားပါကြောင်း၊ (ကြားဖူးနားဝ မဟုတ်သော) အသိတရားဖြင့်၊ လက်ခံရတော့၏။

ရေအောက်ယူဇနာ ၈၄၀၀၀၊ ရေပေါ်ယူဇနာ ၈၄၀၀၀ (ရေအောက်ယူဇနာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေပေါ်ယူဇနာရှစ်သောင်းလေးထောင်) အမြင့်ရှိသော၊ မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် နှိုင်းပြလျှင်ပင်၊ ထိုမြင့်မိုရ်တောင်က၊ သေးငယ်၍ ပင် နေသေးသည် ။ မိဘ၏ ကျေးဇူးကား၊ ထို့ထက်မကဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်က၊ အသိပေးဆုံးမတော် မူခဲ့၏။

ထိုထိုသောဒေသနာတို့ ၏ အဆုံးအမများ ၏ ကျေးဇူးကြောင့်၊ မိဘမေတ္တာ၊ မိဘ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်တော်တို့ ကို၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ နှစ်ဖြာတို့ ဖြင့်၊ ကျွန်တော် နိုင်အောင်ဆပ်ခဲ့ပါသည် ။

ငယ်စဉ်က၊ အမေကို၊ အထင်လွဲခဲ့မိသော၊ သားမိုက် ကျွန်တော်သည်
၊ အချိန်မလွန်မီ၊ မိခင်၏ တန်ဖိုးကို သိမိခဲ့ရသဖြင့်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုယ် ကျေနပ်နေဖြစ်သည်။ ။ (မိဘ သေပြီးမှ နောင်တတွေနှင့်ကျန်ရ
စ်ခဲ့ရသူ၊ မဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့်လည်း ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါး
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်တော့်အမေကိုပင် မဆိုထားနှင့်။ မည်သူမဆို၊ မိမိ၏
မိခင်အကြောင်း မိမိ၏ မိခင်မေတ္တာ အကြောင်း မိမိ၏
မိခင်ကျေးဇူးအကြောင်းများကို ဘာနဲ့ ရေးပြပြ၊ ပြည့်စုံကုန်ဆုံးလိမ့်မည်
မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိထားကြပေမည်။
